SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 111. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 14, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 14-го ЧЕРВНЯ 1995 р. Ч. 111. РІК CII.

Д. ТАБАЧНИК ВІДВІДАВ ВАШІНҐТОН

Вашінгтон (Пресслужба амбасади України). — Одноденну візиту до столиці ЗСА відбув голова Адміністрації Президента України Дмитро Табачник. Він очолював урядову делегацію на урочистостях в Ню Йорку з нагоди вручення Леонідові Кучмі престижевої міжнародної нагороди „Нова Европа".

У Вашінгтоні Д. Табачник провів консультації з широкого кола політичних питань в Білому Домі, Раді національної безпеки та Державному департаменті ЗСА.

Голова президентської Адміністрації України зустрівся з першим заступником державного секретаря Стробом Толбаттом. В ході зустрічі обговорювалися заходи для здійснення двосторонніх домовлень, досягнутих під час зустрічі на найвищому рівні в Києві в травні цього року. С. Толбатт попросив голову Адміністрації передати Л. Кучмі особисту вдячність та задоволення президента Билла Клінтона із зустрічей в Києві, його високу оцінку змісту та атмосфери державної візити Президента ЗСА до України, що свідчить про успішний розвиток і поглиблення українсько-американського діялогу.

Перший заступник державного секретаря підкреслив, що офіційний Вашінгтон сприйняв повідомлення про підписання конституційної угоди між Президентом і парляментом України як подію історичного значення, яка відкриває шлях для активізації політичних і економічних реформ в Україні в напрямку дальшого розвитку демократичних та ринкових принципів української держави і суспільства. Підписання конституційної угоди в Україні може служити прикладом для інших держав як можна розв'язувати політичне протистояння гілок влади мирним, цивілізованим і демократичним шляхом, зазначив С. Толбатт.

Значне місце під час розмови в Державному департаменті було відведено питанням українсько-російського діялогу. Д. Табачник поінформував С. Толбатта про становище української сторони на переговорах на найвищому рівні в Сочі та готовість України до підписання широкомаштабної українсько-російської угоди про дружбу і співробітництво. Із свого боку С. Толбатт висловив високу оцінку конструктивного підходу України до поглиблення плідних відносин з Росією, які є важливим фактором стабільности в реґіоні.

Д. Табачник також виступив у Фундації Карнеґі.

В переговорах у Вашінгтоні брав участь амбасадор Юрій Щербак і радник Президента України Дмитро Видрін.

УГОДА МІЖ РОСІЄЮ І УКРАЇНОЮ ПРО ЧОРНОМОРСЬКУ ФЛЬОТУ

Російська Федерація і Україна, які далі іменуються "Сторони", сповнені рішучости укріплювати дружбу і співробітництво між Російською Федерацією і Україною, відзначаючи збіжність інтересів двох держав у басейні Чорного моря, спираючись на раніше підписані російсько-українські документи в цій ділянці, домовилися про наступне:

Стаття 1. На основі Чорноморської фльоти створюється Чорноморська фльота Російської Федерації та Військово-Морські Сили України. Чорноморська фльота Російської Федерації та Військово-Морські Сили України базуються окремо.

Стаття 2. Головна база Чорноморської фльоти Російської Федерації з розміщенням в ній штабу Чорноморської фльоти Російської Федерації перебуває в Севастополі. Чорноморська фльота Російської Федерації використовує об'єкти Чорноморської фльоти в Севастополі та інші пункти базування і місця розташування корабельного складу, авіяції, берегових військ, об'єктів оперативного, бойового, технічного і тилового забезпечення в Криму.

Стаття 3. Уряди Сторін врегулюють питання майна Чорноморської фльоти і підпишуть окрему угоду, враховуючи раніше досягнуту домовленість про розподіл згаданого майна у співвідношенні 50 на 50 відсотків.

Стаття 4. Росії передається 81.7 відс., Україні — 18.3 відс. кораблів і суден Чорноморської фльоти.

Стаття 5. При розподілі озброєння, військової техніки і засобів забезпечення сил берегової оборони, морської піхоти і морської авіяції наземного базування Чорноморської фльоти Сторони виходять із стану, який існував на 3-го серпня 1992 року.

Стаття 6. У випадку, якщо одна із сторін буде зацікавлена у використанні об'єктів, котрі за умовами цієї угоди передбачаються для використання іншою Стороною, питання вирішуватимуться шляхом укладення спеціяльних угод для кожного окремого випадку.

Стаття 7. Кожний офіцер, мічман і прапорщик Чорноморської фльоти має право на вільне визначення своєї дальшої служби.

Стаття 8. Російська Федерація бере участь у розвитку соціяльно-економічної сфери Севастополя та інших населених пунктів, де розташовуватиметься Чорноморська фльота Російської Федерації.

Стаття 9. Сторони, з метою збереження стабільности в реґіоні Чорного моря і забезпечення безпеки з морських напрямків, об'єднають зусилля для взаємодії і співпраці у військово-морській ділянці. Організація і порядок співробітництва в цій ділянці будуть визначені угодою про співробітництво між Військово-морською фльотою Російської Федерації та Військово-Морськими Силами України.

Стаття 10. Сторони продовжать переговори щодо Чорноморської фльоти і, зокрема, розробки правового статусу та умов перебування Чорноморської фльоти Російської Федерації на території України, порядку здійснення взаєморозрахунків, пов'язаних із врегулюванням проблеми Чорноморської фльоти, та з інших питань.

Стаття 11. Для нагляду за виконанням домовленостей з Чорноморської фльоти створюється Змішана російсько-українська комісія у складі державних делегацій Російської Федерації та України в питаннях переговорів з Чорноморської фльоти. Комісії доручається розробити конкретні параметри розподілу об'єктів Чорноморської фльоти.

Б.Клінтон і Н.Ґінґріч відбули куртуазійну зустріч

Клермонт, Ню Гемшир. — Тут у неділю, 11-го червня, відбулася публічна зустріч-дискусія з найважливіших політичних питань між президентом Биллом Клінтоном і спікером Палати Репрезентантів Ньютом Ґінґрічем. Зустріч зорганізовано на розкішних травниках пенсіонерського центру цієї околиці, де обидва учасники виявили себе такими взаємно культурними і ввічливими, що через їх надмірну куртуазійність важко було завважити значні політичні різниці.

Вже в перших хвилинах їхньої годинної зустрічі Президент і Н. Ґінґріч погодились підтримати організування окремої комісії для розгляду питань політичних реформ і впливів на членів Конгресу. І на пропозицію Н. Ґінґріча для утвердження цієї згоди подали собі публічно руку.

Дальше обидва висловлювали свої думки про Медікер, але у такій згідливій формі, що присутні вкінці зрозуміли думки різничкування обидвох. Дальше говорили про підвищення зробітку мінімальної годинної ставки та про програму добровільної служби для країни в заміну за оплату навчання. Взагалі ця на скору руку зорганізована зустріч обидвох політиків, якій початок легковажно дав президент Б. Клінтон, запросивши Н. Ґінґріча, була такою культурною, що роззброїла всіх присутніх і тих, які за її перебігом спостерігали на телевізійних екранах.

Крім спокійних вияснень своїх політичних поглядів на різні проблеми обидва дискутанти знайшли також і спільні думки на таку тему для прикладу, як зображення їх засобами масової інформації. На думку аналітиків обидва намагалися переконати публіку, що вони не є такими, як їх представляють.

ЗСА підписали угоду з північною Кореєю

Куала-Люмпур, Малайзія. — Після нелегких тритижневих переговорів З'єднані Стейти Америки і Північна Корея підписали у малайзійській столиці угоду з приводу ядерних реакторів.

Як уже повідомлялося, Північна Корея повинна припинити свою програму атомових досліджень, а за це одержить так звані легководні ядерні реактори. Вони є більш безпечні, а відпади їхнього виробництва не мають у собі плютонію, придатного для виготовлення ядерної зброї. Такі безпечні реактори виявила готовість передати північним корейцям Південна Корея, однак комуністичні керівники в Пйонґянґу, керуючись відповідними ідеологічними міркуваннями, відмовилися від дорогого дарунку Сеулю.

Агентство Ассошіейтед Пресс повідомляє, що тепер не вповні вдоволеною є Північна Корея, бо в останній редакції угоди не досить чітко визначено ролю цієї країни.

Після підписання угоди президент Билл Клінтон у телефонічній розмові з президентом Південної Кореї Кім Янґ Самом сказав, що в Сеул поїхала група американських дипломатів для дальших переговорів.

У понеділок, 11-го червня, вони мали зустріч з керівниками Південної Кореї, однак ця зустріч не дала остаточного позитивного вислідку. Дорадник державного секретаря ЗСА у питаннях Азії і тихоокеанського реґіону Вінстон Лорд повідомив Білий Дім, що покищо Сеул має деякі сумніви щодо підписаної угоди.

Як би там не було, та все ж спостерігачі годяться в тому, що важливу міжнародну справу нарешті зрушено з місця.

Г. Удовенко прокоментував сочінську угоду

Київ (УНІАР).— Тут у понеділок, 12-го червня, міністер закордонних справ Геннадій Удовенко виступив на пресовій конференції з роз'ясненням щодо підписаної в Сочі президентами України і Росії угоди.

За словами міністра, після підписання угоди, ближчим часом мають відбутися спеціяльні двосторонні переговори з метою визначення правового статусу, умов та терміну базування фльоти Російської Федерації на території України. Для цього буде створена спільна українсько-російська комісія, котра готуватиме необхідні документи. І тоді, нарешті, президент Росії приїде в Україну, де, можливо, буде підписано широкомаштабний договір між Україною і Росією.

На думку Удовенка, підписана в Сочі угода не завдала шкоди суверенності української держави. У Сочі не було ні переможців, ні переможених і Україна сама вирішуватиме питання щодо базування української фльоти в Криму.

ЗУСТРІЧ-ПІКНІК ХОРИСТІВ „ПРОМЕТЕЯ" З ГРОМАДОЮ

Горшам, Па. — У серпні ц. р., відзначаючи 4-ту річницю незалежности України, чоловічий хор „Прометей" плянує виїхати у концертове турне по Україні. Для зібрання фондів на цю поїздку Управа хору влаштовує зустріч-пікнік хористів з українською громадою, яка відбудеться у неділю, 25-го червня, на посілості УСО „Тризуб". Готується спеціяльну мистецьку програму та несподіванки. Початок о год. 1-ій по полудні.

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ В ЮНІОНДЕЙЛІ

Юніондейл, Н. Й. — Українська католицька церква св. Володимира і Школа Українознавства влаштовують Український фестиваль, який відбудеться у неділю, 18-го червня, в Культурному Центрі св. Володимира, 226 Юніондейл аве. в Юніондейлі, Н. Й. Фестиваль проходитиме в будь-яку погоду від 12-ої год. дня до 6-ої вечора. У програмі — мистецька виставка, виступи молоді та продаж українських страв.

„Я — оптиміст!"

Ню Йорк (О. Кузьмович). — Зустріч з Володимиром Лановим відбувається у приміщеннях Українського Інституту Америки, де він погодився відбути коротку розмову перед своєю доповіддю для української публіки. Наша зустріч вже не перша і ясне, що пригадуємо іншу в приміщеннях УН-Дому, де в теплій та щирій атмосфері В. Лановий, тоді міністер економіки України та його дорадники провели вечір з представниками української громади та послухали плянів економічних реформ, що їх тоді мав молодий, енергійний міністер. Наше перше враження при цій другій зустрічі після трьох років, що В. Лановий немов дещо пригноблений, але він незмінно запевняє нас, що він — оптиміст, коли питаємо як оцінює тепер економічне положення України та взагалі її майбутнє.

В. Лановий

В. Лановий, тепер член Верховної Ради та в останніх виборах кандидував на пост Президента, здобуваючи 9.3 відсотка голосів. Тим разом він приїхав до ЗСА на запрошення Національного Фонду демократії, а з української сторони з поміччю Фундації ім. Б. Демчука. Саме ця фундація організувала зустрічі В. Ланового із українською громадою і його доповідь на тему економічної та політичної ситуації в Україні, що відбулася УІА.

Але чи не найважливіші були зустрічі і розмови В. Ланового у Вашінгтоні, де він брав участь у міжнародній конференції для встановлення демократії, в якій представники різних країн обмінювалися своїми проблемами.

— Чи саме заміна тоталітарного режиму на демократичний не приходить в Україні особливо поволі та з великими проблемами? — питаємо.

— Так, проблема закріплення демократії у нас не йде справно, а це тому, що ми не прийняли і не розро-били правильних форм демократії, а заміна ідеології не приходить легко. Є однак деякі моменти позитивні, як наприклад, боротьба зі злочинністю. Але в загальному народ ще не розуміє як пристосувати демократію до щоденного життя.

— Здається, що саме ви тепер пішли в напрямі впливу на переорієнтацію політичну чи не так?

— Така переорієнтація на професіоналізм в політиці тепер конечна, бо без політичних прав ніхто не посунеться із тих, що ще далі тепер сидять при владі. Тепер партійна більшість у нас — ще ідеологічні комуністи, які зупиняють різні спроби демократизації, як ось заходи про приватизацію, що я розпочинав ще на пості міністра економіки.

— Але ви далі активні так в економічній ділянці як і політичній?

— Після усунення мене з посту міністра я зрозумів, що без політичної боротьби годі вказати народові дорогу до кращого, дорогу вперед, від того стану, що тепер існує.

— Це ясне, але виглядає, що політична боротьба перетворилася у партійну, бо чи не надто багато створилося тепер політичних партій та вони все ще розколюються на різні відлами?

— Творення партій в Україні — це немов дитяча хвороба, яку кожен мусить перейти після народин, а ми саме ще дуже молодою державою. Я певний, що ми цю „хворобу" переживемо і одужаємо. Прийде криза партій, перекристалізація і залишиться п'ять-шість, деякі з'єднаються, а народ мусить проголосувати за якими буде стояти.

— А яка ваша тепер плятформа?

— Я — за реформами для народу бо ще далеко до

(Закінчення на стор. 3)

КИЇВ.— Під час розгляду у Верховній Раді концепції національної безпеки України депутат від комуністичної фракції Петро Степанов сказав, що Україна може гарантувати свою безпеку тільки за умови укладення договору з Росією і навіть більше — відмовившись від незалежности та увійшовши до складу відновленого СССР. Начальник Генерального штабу Збройних Сил України генерал-полковник Анатолій Лопата з цього приводу сказав: "Ми сьогодні плянуємо забезпечити обороноздатність нашої держави власними силами. Наша держава позаблокова, хоч це може дискутуватися. Але сьогодні саме так стверджує законодавство України. Щодо співробітництва з державами бльоку НАТО, то воно відбувається лише в межах програми 'Партнерство для миру'. Позаблоковість треба розглядати дуже пильно. Не дай Бог, що станеться на терені України, то вистояти одній державі надто складно. Ми будемо змушені знайти собі партнера, знайти надійного сусіда, який би він не був, близький чи далекий, здатного прийти нам на допомогу".

Японія не приєднається до санкцій ЗСА проти Ірану

Токіо. — Японія офіційно відмовилася приєднатися до торговельно-економічних санкцій проти Ірану, проголошених Вашінгтоном у травні цього року, оскільки Білий Дім мусів зареагувати на причетність Теграну до міжнародного тероризму.

У заяві японського міністерства закордонних справ, переданій американській амбасаді в японській столиці, підкреслюється, що Японія „не може брати приклад зі ЗСА" і взагалі вважає недоцільним „ізолювати іранців й тим самим підштовхувати їх ще на радикальніший шлях".

Разом з тим у японській заяві є запевнення, що Токіо, згідно з міжнародними угодами, обмежить доставу в Іран технології, яку можна використати у військових цілях.

Що стосується заклику ЗСА не виділяти для Ірану другого снового кредиту, то це питання японський уряд розгляне особно, беручи під увагу як характер своїх стосунків з Теграном, так і політику цієї країни.

Як відомо, у травні 1993 року, після 18-річної перерви, Токіо відновило фінансову допомогу Іранові і виділило йому кредит на суму 38.6 біл. дол. для будівництва нової гідроелектростанції. Однак другий кредит в сумі 45 біл. дол. під тиском Вашінгтону японці рік тому змушені були заморозити.

В АМЕРИЦІ

З ВАШІНҐТОНУ ПОВІДОМИЛИ, що в Кубі заарештували Роберта Веско, який втік з Америки у 1973 році, щоб оминути судове оскарження за шахрайство 224 міл. дол. з фонду капіталовкладників. Уряд ЗСА роками старався про його видачу, але безуспішно, а тепер кубинці самі запропонували повернути його Америці. Американські офіційні чинники не мають інформацій, за які ним заподіяні злочини в Кубі його заарештовано, але підозрівають, що кубинці заарештували його тому, щоб приподобатись Вашінґтонові та переконати Уряд президента Билла Клінтона у полегшенні економічного ембарґо проти Гавани.

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ, 11-ГО ЧЕРВНЯ, відоме виробництво засобів програмування Лотус таки скапітулювало перед таким ґіґантом як Ай-Бі-Ем, але аж після того, як останні погодились підвищити ціну купна до понад 3,5 біл. дол. та дали ґарантію згаданому виробництву на деяку дозу незалежности. Подробиці злуки виробництв узгіднено між радами директорів обидвох фірм ще в п'ятницю, 9-го червня. Ця злука дасть такому помп'ютерному ґіґантові, як Ай-Бі-Ем не тільки значного творчого партнера, але також і перевагу над компетицією.

У СВІТІ

У ВИСЛІДІ ЗБРОЙНОЇ сутички на філіппінському острові загинуло 20 мусулманських екстремістів і сім вояків з урядової формації. Терористична група у складі 200 бойовиків напала на місто Іпіль, острів Минданао, вбивши 53 і захопивши закладниками 20 мешканців-християн. Президент Філіппін Фідель Рамос заявив, що влада має докази причетности місцевої ісламської організації „Абу-Саяф" до міжнародного тероризму, зокрема до вибуху у манґеттенському Світовому торговельному центрі і до спроби атентату на Папу Івана Павла II під час його візити на Філіппіни у січні цього року.

МАДРИДСЬКИЙ телеканал Антена-3 візьме участь у створенні багатосерійного мультиплікаційного фільму „Пелезіньо". Угоду про це підписали в кінці минулого тижня керівники Антени-3 і бразилійський міністер у справах спорту Едсон Арантес ду Насіменту, тобто знаменитий Пеле. У розмові з журналістами він сказав, що „цей фільм означає здійснення моєї давньої мрії — з допомогою мультиплікації донести до свідомости дітей ідеї добра і гуманізму". Це буде фільм про хлопчика, який народився для великого спорту, для футболу. Хоч йому довелося змалку пережити великі труднощі, Пелезиньо навчився перемагати, залишаючись при цьому добрим і справедливим. В основі фільму покладено біографію самого Пеле.

Чи Ви вже відповіли на запитник у справі щоденника „Свобода"?

Якщо ні, то зробіть це негайно!!!

У справі запитника

У наслідок багатьох телефонів щодо точки ч. 3 запитника, що його вислано до всіх передплатників „Свободи", Екзекутива УНС пояснює, що підвищення передплати „Свободи" буде: (1) включене у членські вкладки тих, що платять тепер з вкладками (2) підвищення передплати не відноситься тепер до тих осіб, які вже заплатили її наперед, а ввійде в життя щойно після вигаснення тої передплати, (3) передплатники, яких передплата вигасає з кінцем червня, можуть вислати передплату від 1-го липня разом із запитником.

Ще раз пригадується, що цей запитник повинні виповнити всі передплатники „Свободи" і вислати його в залученій конверті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Чорноморська фльота і її значення

Важко повірити, що Верховна Рада ратифікує підписану в Сочі угоду про розподіл і розташування Чорноморської фльоти хоча б тому, що 9-та стаття її порушує позабльоковий статус України, так само як і мова про стратегічне партнерство у підписаному комюніке. Підписання угоди може на деякий час зняти напругу між Україною і Росією і дасть певний козир Б.Єльцинові у його передвиборчій кампанії. Складність у тому, що в майбутньому кожна з країн розглядає Чорноморську фльоту по-різному.

Україна, приєднавшись до програми "Партнерство для миру", мріє про демілітаризацію чорноморського басейну і закликає перетворити Чорне море у зону миру та екологічно чисту зону. І це був би найкращий спосіб назажди зняти напруження між Україною і Росією.

Інакше розглядає цю проблему Росія. Як відомо, переговори з приводу розподілу і розташування Чорноморської фльоти тривають від кінця 1991 року. Україна і Росія за цей час підписала 10 угод, протоколів, доручень з питань Чорноморської фльоти. З них виконано лиш одну, та й то не на користь України: спільним розпорядженням президетнів обох країн призначено головного командувача Чорноморської фльоти та домовлено про спільне комплектування фльоти призовниками України і Росії. Все, що відбувалося на Чорноморській фльоті мало узгоджуватися між обома сторонами. Проте головнокомандуючий Едуард Балтін, який представляє російську сторону, в односторонньому порядку комплектував фльоту за рахунок призовників з Росії та розпоряджався фльотою взагалі, нічого не погоджуючи з українською стороною. Тому Україна припинила фінансування Чорноморської фльоти, яке раніше здійснювалося виключно за рахунок України і українська сторона від самого початку ставила питання так: все, що розташоване на території України, є її власністю. А 92 відсотки Чорноморської фльоти базується на території України, отже все це мало б бути українським. Росія на такі умови нізащо не погоджувалася, домагалася розподілу фльоти. Тодішній Президент України Леонід Кравчук доручив фахівцям вивчити справу і оцінити кораблі. Таким чином з'ясувалося, що всі вони разом з обладнанням та навігаційною апаратурою є фльотою вчорашнього дня і жодного стратегічного значення та фльота не має ні для України, ні для Росії. Вона лише забруднює море і на її утримання йдуть величезні суми грошей. Крім того, з моря ніхто й не загрожує, бо коли б хто загрожував, то при нинішній кризі та безладді в обох державах і на фльоті, можна було б уже всі кораблі потопити, як були потоплені кораблі російської імперії під час Кримської війни 1854—55 років. Під час Першої світової війни російська Чорноморська фльота продемонструвала свою цілковиту безпомічність. Якщо ж згадати, що Врангель у 1920-му році вивів із Севастополя в Бізерту, Туніс, 120 кораблів російської Чорноморської фльоти, чим фактично її знищив, то стане зрозуміло, що Чорноморська фльота ніколи й не була для Росії по-справжньому стратегічною силою. Навіть під час Другої світової війни, коли СССР мав у Чорному морі 50 надводних кораблів, 47 підводних човнів і 84 торпедних катери. Вони героїчно обороняли південні береги СССР, але й тоді не мали вирішального значення.

Насправді Чорноморська фльота була лише засобом політичного впливу кремлівських вождів на власний народ, якому накидалася, і досі накидається, думка про стратегічну важливість Чорноморської фльоти.

Росія прагне впливати на хід подій у реґіоні. Принаймні так ставить питання академік Інституту Европи Російської академії наук Костянтин Сорокін, опублікувавши свої міркування в "Нєзавісімой Ґазєтє" 2-го листопада 1994 р. Те ж саме пропонує і Російська академія наук у тій же газеті: "Зона 1 — Причорномор'я — вкрай важлива для наступного збільшення геополітичного впливу Росії в далеке Середземномор'я".

Збереження Чорноморської фльоти дає Росії змогу здійснювати військовий, політичний та економічний тиск на Україну. Російські урядовці постійно і відкрито втручаються у справи Криму і це свідчить, що підписання, можливо, й вигідного для обох сторін договору, може закінчитися великою поразкою для України, якщо Росія і далі не дотримуватиметься підписаних угод.

Володимир Звіглянич

ЗАЙНЯТІСТЬ ТА БЕЗРОБІТТЯ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ

II

Тепер допомога надається на рівні фізіологічного мінімуму виживання — 1,450 тис. крб., або близько 10 долярів на місяць. Термін надання допомоги становить покищо 3 роки у розмірі 120 долярів на рік. Плянується довести цю цифру до двох років. Відповідальність за виплати компенсацій у зв'язку з безробіттям плянують перекласти на служби зайнятости, знявши зобов'язання з підприємств, які все одно неспроможні забезпечити компенсаційні виплати вивільнюваним працівникам. Служби зайнятости ж традиційно славилися дбайливістю та неухильним виконанням своїх обов'язків.

А скільки грошей відведено на допомогу безробітним? Єрасов сказав, що на утримання сфери зайнятости за прийнятим державним бюджетом на 1995 р. виділено лише 18.6 трильйона карбованців, або 142 млн. долярів. Передбачаючи швидке вивільнення зайвої робочої сили у 1994—95 роках, Уряд, згідно з указом Президента з 28-го грудня 1994 р. зменшив відрахування до Фонду зайнятости з трьох до одного відсотка, що не дає змоги допомагати 600-700 тисячам частково безробітних громадян, як плянувалося.

Цілком очевидно, що будь-яка серйозна політика Уряду в цьому напрямку відсутня, що ставить під загрозу програму реформування економіки та створення соціяльної служби допомоги безробітним. На кінець 1995 р. в Україні очікується 400,000 безробітних і 1.65 млн. тих, які шукають роботу. Дієво керувати ринком праці можна буде тоді, коли з'ясуються справи з виробничою сферою, буде налагоджено систему оподаткування, почне діяти реформа оплати праці, та нормально зафункціонує соціяльний захист. Покищо всього цього нема.

У зв'язку з відносно низьким рівнем офіційного безробіття, що навіть з очікуваним подвоєнням його у 1995 р. не перевищує 1.8 відсотка (у порівнянні з 10-12 відсотками в Европі і 5.7 відсотка у ЗСА), виникають два запитання: 1) куди переміщуються вивільнені робітники; 2) чому вивільнення робітників не веде до масового безробіття?

Куди переходять вивільнені робітники? Статистика 1994 р. показує, що близько 26 відсотків стали пенсіонерами та вийшли з категорії потенційно безробітних. На Україні налічується понад 12 млн. пенсіонерів, тобто на одного покищо праюючого припадає 1.36 утриманця. З вивільненням робочої сили ця цифра зростатиме, і відповідно повинна зростати продуктивність праці, чому заважає морально та фізично старе обладнання. Близько 18 відсотків перейшли до приватного сектору виробництва. Але більшість не працевлаштувалася, а залишилася у домашньому та особистому секторі (присадибні дільниці, городи). Ця тенденція простежується з 1990 р.: середньорічний приріст робітників у цій сфері зростає з 1990 р. близько на 500,000 щороку. („Праця і зарплата", 1994, ч. 7). Разом з тим методи фіксації зайнятих у цій сфері ще не відпрацьовані, а самозайняті таким чином робітники, особливо у сільській місцевості, не йдуть до служби зайнятости і практично зникають з поля зору української статистики праці. На думку фахівців, це одне з джерел безробіття.

Чому вивільнення такої кількости робітників не веде до масового безробіття?

Поперше, адміністрація підприємств уникає прямих звільнень, віддаючи перевагу так званим „відпусткам з ініціятиви адміністрації", за які робітники не отримують грошей. Так, лише у першому півріччі 1994 р. у народному господарстві України у вимушених відпустках, ініційованих адміністрацією внаслідок відсутности замовлень, перебували 2.8 млн. чоловік, або 12.7 відсотка від загальної кількости працюючих. За даними Міністерства праці України, у подібних відпустках перебували взагалі 44 відсотки працівників („Голос України", 11-го листопада 1994). У цілому ж в 1994 р. з вини адміністрації не працювало 817.3 тис. працівників. Станом на 1-го липня 1994 р. 1.2 млн. працівників працювали неповний робочий день або тиждень („Праця і зарплата", 1994, ч. 17).

(Закінчення буде).

Микола Світуха

ФОРУМ УКРАЇНСЬКОЇ ДИПЛОМАТІЇ

I

Серед періодичних журналів України, доступних читачам на Заході, на окрему увагу заслуговує щомісячник „Політика і Час", єдиний журнал, що систематично висвітлює питання зовнішньої політики України, аналізує перспективи її зовнішньоекономічних зв'язків, друкує довідки про ґльобальні проблеми, що мають вплив на державні інтереси України. Ширина його тематики і професіине трактування питань зумовлені фактом, що журнал заснований Міністерством Закордонних Справ України (МЗО), а в складі його редакційної колеґії бачимо членів Національної Академії Наук України, провідних українських дипломатів і публіцистів. Журнал заслуговує на неспірну оцінку як дійсний форум української дипломатії.

Факт, що на його сторінках реґулярно виступають як українські, так і чужинецькі дипломати, політологи, економісти чи публіцисти, збагачує тематику журналу і запевнює різноманітність поглядів на складні проблеми державних співвідношень. Важливий фактор — вміння головного редактора Леоніда Байдака і його співробітників підшукувати авторів для обговорювання актуальних, але складних питань формування державної політики України у взаємозалежному світі. Це завдання нелегке в теперішній ситуації в Україні, тим більше, коли враховувати чисельно скромний штаб редакції, на плечах якого обов'язок щомісячно дати читачам журнал обсягом 96 сторінок. Завдяки солідним зусиллям і широкому фаховому досвідові запевнюється появу авторитетних зналітичних матеріялів, більшість яких нічим не поступається тим, що їх публікують у відомих на Заході англомовних журналах типу „Форейн Аффейрс".

Різноманітність тематики і авторитетність діялогу збагачується поміщуванням у журналі повних текстів заключених в імені України двосторонніх договорів. Друкуються декляреції про співучасть України у багатосторонніх договорах і конвенціях, появляються заяви Міністерства закордонних справ України про світові події і спільні комюніке про двосторонні зустрічі на рівні президентів або голів урядів. Журнал — це також унікальне джерело інформацій про призначення дипломатичних представників України за кордоном і амбасадорів інших держав в Україні. Як правило, в кожному числі поміщується кілька фотографій для віднотування важливих подій української дипломатії.

Останні чотири числа журналу накреслюють широку панораму актуальної зовнішньополітичної і економічної тематики, якої не знайти в жодному іншому виданні в Україні. Для ілюстрації подаємо приклади вартісних статтей з різних чисел, у свідомості, що на їх обгорення тут немає місця. Отож в рибриці „Проблеми національної безпеки" появилися статті про ціну без'ядерного статусу для України (полк. В. Тертичний) і про проблему нелеґальних міґрантів з країн „третього світу" (ген.-полк. Віктор Банних, голова Державного комітету в справах охорони кордонів, ч. 12/94). Критична оцінка невідрадного реального стану і перспектив СНД з точки зору національних інтересів України є темою цікавого інтерв'ю Василя Кременя, заступника директора Національного інституту стратегічних досліджень. Про ґенезу Ради національної безпеки при Президентові України і про найбільш актуальні питання, які стоять перед нею, розповідає її секретар Володимир Горбулін у статті „На захист національних інтересів" (ч. 2/95).

Про міжпарляментські контакти України з державами Західної Европи, про Міжпарляментську асамблею Організації Безпеки і Співпраці в Европі (ОБСЕ), Европарлямент, Світовий Банк тощо іде мова в інтерв'ю з головою Верховної Ради Олександром Морозом (ч. 1/95). Там же появилося цікаве інтерв'ю Віктора Крижанівського, керівника відділу МЗС, про ролю ОБСЕ у вреґулюванні реґіональних конфліктів, у миротворчих операціях в колишній Юґославії, Вірменії, Грузії, Молдові, а зокрема про потенціял ОБСЕ як організації, яка мала б створити підстави для нової системи безпеки в Европі.

Актуальні питання адаптування ООН до потреб сьогоднішнього часу (інтерв'ю Володимира Єльченка), превентивної дипломатії в рамках ООН і ОБСЕ (стаття амбасадора Андрія Озадовського) й інтересів України у сфері компетенції ЮНЕСКО (Ольга Костенко) насвітлені в числах 1/95 і 2/95.

(Закінчення буде)

Ганна Черінь

Куди там Жириновському!

Всі ми знаємо, як на початку свого „починування" в російській політиці, Жириновський уславився своїми шовіністичними й навіть фашистськими афоризмами (потім присів і одягнув іншого кольору мантію). Не встигла сенсація його появи притихнути, як на Кубані обізвався україножер, що своїм безглуздим людиноненависництвом, мабуть, перевищив Жириновського. Мова тут про статтю В. Бордадима в „Кубанських Новостях" з 22-го лютого 1995 року.

Як відомо, Кубань здавна була зв'язана з Україною, а в 1792 році розпочалось, з волі цариці Катерини II, переселення запорозьких козаків на Кубань — переселилось їх 25,000 в 42 куренях (станицях). Не зважаючи на запеклу русифікацію, кубанські козаки тримали свою громаду й народні звичаї. Після довгої боротьби, українські прагнення досягли українізації за совєтської влади в 1930—31 роках; в школах і навіть інститутах викладали українську мову. Але це закінчилося репресіями 1934 і дальших років. Кубанці-самостійники продовжували працю й на еміґрації, у Чехо-Словаччині, ЗСА й Канаді.

З відродженням самостійности України відроджуються і патріотичні настрої українців Кубані. Один із них, кандидат філологічних наук Віктор Чумаченко, у співпраці з Миколою Тернавським, під еґідою Товариства Українців Кубані видав антологію кубанської літератури кінця XVI — початку XX століття під назвою „Курінь". Антологія призначена для середніх шкіл, гімназій, ліцеїв і вищих навчальних установ.

Не встигла книжка з'явитися на полицях книгарень, як на неї посипались кулі найлютішого, осатанілого шовінізму. Як же так! В антологію ввійшли твори Василя Мови й Федора Щербини, які „відмежовувались від російського козацтва і общедержавних інтересів". Федір Щербина — це, за словами автора В. Бардадима, „ідейний лідер самостійників і ненависник російської держави". Бардадим ще й тепер вважає, що великий „російський організм складається з трьох могутніх і споріднених гілок — великоросів, малоросів (або українців) і білорусів". Бардадим нападає на В. Чумаченка за твердження, що відкривали шинки й споювали „малороса" не Срулі й Гершки, а російські Івани — коршуни, нашинковані „москальською вірою"... Бордадим обурюється, що Чумаченко не включив у антологію російських шовіністів. Він навіть намагається вибілити лихої слави міністра Валуєва, який ніби десь висловився, що „малоросійська мова" таки існує.

А вже просто клясичне запитання, яке реторично виголошує в своєму „трактаті" Бардадим: „Та чи ж ви 'русский человек', шановний Василю Кириловичу? Чи ви козак? Сумніваюсь". Закінчує свою статтю автор перекрученою цитатою з Шевченка, підтасовуючи цей вірш під категорію „сльозливого, сюсюкаючого репертуару". А далі йде уривок з вірша Федора Щербини, що закликає козаків збройно боротись за народну волю. На це Бардадим репетує:

„Шановний редакторе 'Куреня'! Кому служите? До чого закликаєте? До єдности російського народу? До відродження Кубані й великої Росії? Чи до їх розколу! Де ж ваша совість і патріотизм? Утрачені!"

Ні, не втрачені, Бардадиме з українським прізвищем, що підписався як краєзнавець, але історії свого краю не знає й не хоче знати. Чумаченко закликає до відродження культури українського козацтва, до культурної автономії в колишній імперії, що вже ніби перестала бути тюрмою народів, а стала однією з демократичних держав. А демократія означає право кожної людини на вільну думку і кожної культурної складової частини на свій розвиток і освіту.

Іван Овечко

Слово про батька

Бувало, будучи хлопчиськом,
Прокинусь, зляканий у сні,
А він: „Спи, сину! Я тут... близько",
— І враз зникали сни страшні.

Свою мозолисту долоню
Він клав на голову мені.
Крізь сон я бачив білі скроні
І очі батьківські сумні.

Чому — не знав я, тільки бачив,
Що часто так бувало з ним:
Уста сміються — очі плачуть.
Тоді не думав я над тим.

А як підріс, молив я Бога,
Щоб він вернувся в рідний двір.
Слізьми я вмив би йому ноги,
Що ними зміряв він Сибір.

І тут тепер його долоні
І очі добрі і сумні,
У зморшках чоло, білі скроні
Я цілував би в чужині.

Бо встиг і я давно пізнати,
Про що не думав молодим:
Як легко в світі батьком стати,
Як часом тяжко бути ним.

Батька автора замучили большевики під час „єжовщини" в 1938 році.

Проф. д-р Леонід Мостович

ЛІКАРІ УКРАЇНИ

II

Україна сьогодні вільна. Вона і її люди підуть тим самим шляхом, бо іншого нема. Лікарі, не тікайте з України! Не шукайте сповнення своїх професійних мрій і стремлінь на чужому полі добра, бо за них там велика ціна. Вона забере більшість з вас, ваших дітей і внуків втопить у морі чужини. Будуть доляри, але пропаде у ваших поколіннях українська душа, а за неї найвища ціна. Коли ви — лікарі чи інші спеціялісти, виїжджаєте з України закордон жити, Україна плаче. Вона тратить своїх синів і дочок, що на них надіялася і покладала свою майбутність.

Правда, наше поле сьогодні розоране чи заросло бур'яном, і не так, як треба, засіяне. Нам треба сіяти правдиве зерно, і як засіємо, сонце засвітить і буде плід. Україна багата на найродючіші землі, мінерали, індустрію, диспонує великим кваліфікованим потенціялом, людьми професій і розуму. Україна, проте, сама себе гальмує, сповільнює і руйнує. Це треба нам усвідомити і це змінити. Активний зорганізований лікарський світ України, повторюю, може бути неабиякою силою, що до її голосу прислуховуватимуться наші розсварені депутати, мирити їх чи мати вплив на їхній вибір та підбір.

Україна мусить матеріяльно, включно з технологічним устаткуванням, забезпечити практику медицини. Лікар, як і священик, не мусить бути багатим, але він не може бути бідним, бо тоді боротьба за прожиток, а не пацієнт, шпиталь чи медична наука стають пріоритетом. Ми, лікарі діяспори, схиляємо наші голови перед вами, що ви в таких невідрадних обставинах несете високо стяг лікаря вдома та в світі.

Нехай цей конґрес зміцнить наш розум, охоту й віру взятися ще з більшою снагою за відбудову й розбудову української медицини, що багато з вас уже почали й мають неабиякі успіхи. В нас уже асоціяція радіологів України, в нас уже власний журнал, редаґований в Харкові рідною мовою, а це ж дорога в світову медицину. Наші колеґи-науковці пишуть книжки, редаґують словники, беруть участь в закордонних з'їздах та конференціях. Але не забуваймо, що нас тоді найкраще побачать на чужині, як станемо видні на Україні. Наші науковці-лікарі були вже не раз присутні в світовій науці, дарма що під чужими прапорами. Ось сьогодні, в століття відкриття променів Рентґена, що внесли революцію в практику медицини, одним з визначних дослідників у цій галузі історія науки записала ім'я проф. Івана Пулюя, вченого фізика українця.

Будьмо горді з того, що наша спеціяльність, з її потрясаючими технічними надбаннями сьогоднішнього дня, поставила практику медицини на вищий п'єдесталь. Вона внесла нові перспективи в діягнозу й терапію багатьох серйозних недуг, заторкуючи кожну медичну спеціяльність, кожну лікарню та ввесь арсенал охорони здоров'я народу.

Живемо в добу великих змін, в обіймах, як я вже згадував, ядра, лазера, комп'ютера й нечуваного росту телекомунікації, що зреформував і зблизив спілкування людей і народів, а хто знає, чого ще в майбутньому. Цей поступ науки й техніки не дасть нам спати. Ми є свідками, як наука скрізь накладає своє тавро і різьбить майбутність людства. Живемо в часи, коли наука, а не ідеології, імперії чи мечі порядкуватимуть світом.

Яка роля припаде в тому світі українському лікареві, залежить, скільки зусиль і труду він буде спроможний віддати олімпові освіти та своєму професійному обов'язкові та яку підтримку дасть йому українська держава. Тільки тоді він стане підметом, а не предметом, у світовій медицині.

В тих важких економічних обставинах, що в них сьогодні живе народ України, де ж лікар стоїть? А стоїть він з народом в обставинах добрих і злих, легких і тяжких. Історія медицини вчить, що лікар кожного народу завжди ділив його долю. Він був у великій шані людей, його слухали, йому вірили, він творив закони моралі та закони етичного співжиття людей і громад. Він був апостолом. На той п'єдесталь ставили його не привілеї, що їх мав, а обов'язки, що їх виконував.

Лікарський світ, хоче чи ні, несе співвідповідальність за кращу чи гіршу охорону здоров'я свого народу. Він з нього виростає, з ним пов'язаний і йому призначений бути відданим до кінця свого професійного віку. Народ, де б то не було, вірить у свого лікаря. В ньому він бачить руку спасіння в хвилинах болю душі й тіла. Знаємо, що історія життя кожної людини запише не тільки успіхи долі, але й удари. Людина не тільки випростовується, вона теж хилиться й часто падає. І так як дитина тікає під охорону батька й матері, бо вірить, що вони заберуть від неї все, що її болить, все, що її бентежить, так і доросла людина, стара чи молода, вбога чи заможна, щаслива чи в горі, коли камінь долі придавить і коли поважна недуга падає на її душу чи тіло, простягає свою руку й свою віру до лікаря.

Не всім дано застелити своє життя без болю, без недуг і сповнених мрій. Лікар, він же той, що йому дано розум, науку й силу лікувати, усмирювати біль, рятувати. Є ціна на все у світі, лише нема ціни на людське здоров'я. Всемогучий Творець не створив нічого більш божественного понад життя. Життя — це найбільша містерія світу, містерія творіння. Його зберігають закони праведних церков, закони правових держав. Сили неба й землі поставили нас на сторожі оцього небесного творіння, доручили нам зберігати й продовжувати життя людини. Берімо ж цей святий обов'язок лікаря з гордістю, жертвенністю та вірою в свій народ, свою державу. Тоді над нами й попереду нас буде Господь, а за нами будуть люди. Минуть століття, зміниться світ, зміняться люди, зміняться народи, а незмінним буде завжди завдання лікаря, що несе поміч і гоїть рани.

Медична допомога Україні

Спілка Української Молоді відзначила цього року 4–6-го березня, трирічний ювілей висилки двох 40-футових контейнерів з медичним знаряддям і апаратурою в Україну. Цей успіх був досягнутий через співпрацю між реґіональними координаторами і помічниками в округах Філядельфії (Бетлегем, Па., Черрі Гилл, Нюарк, Ню Джерзі і Гартфорд, Конн.). Понад 30 тонн медичних речей були розподілені між шістьма лікарнями у Львові, Тернополі і Херсоні. Контейнери забезпечував приватний гуманітарний фонд „МПРІ–НІС" — „Операція 'Свобода' ", який співпрацює з гуманітарними групами, що висилають допомогу колишнім республікам Совєтського Союзу. З тим вантаженням Медична Допомога Україні–СУМ здійснила 100 тонн допомоги протягом трьох років свого існування.

В діловій атмосфері група з 30 добровольців пильно попрацювали в дощі і холоді, щоб кожний тяжкий або делікатний пакунок був перевезений від трьох місць збирання до центрального пункту на посілість української католицької церкви в Черрі Гилл, Ню Дж., завдяки о. Мартинюкові. Група добровольців складалася з членів Осередку СУМ Філядельфії і прихильників з української та американської громад. Молоді сумівці мали змогу практично вкласти працю для допомоги Україні, настрій їх був дуже піднесений і веселий. Координатори Роман і Ганя Дашавець, Зоряна Ковбаснюк і Петро Козіцький користали з тої нагоди і зформулювали пляни на майбутню працю своєї місії в Україні і дальше збирання вантажів. Засновники Медичної Допомоги Україні–СУМ — мґр Роман Дашавець, д-р Петро Козіцький і д-р Орест Козіцький далі керують гуманітарною допомогою.

Після шестимісячної праці над збиранням цього вантажу відбулася поїздка-місія медичної групи, котра в січні 1994 року працювала у Львові й Тернополі. Літні місія, сьома за три роки, включала спеціялістів в офтальмології, кардіології, анестезіології, ґастроентерології, ляпароскопії і діялізи. Великі осяги тої місії були перші вичерпні високотехнічні ляпароскопії, які відбулися в обласній клінічній лікарні у Львові, під проводом українського хірурга Ф. Інденка і ляпароскопіста д-р Роберта Гилла з Ню Джерзі. Обидва хірурги оперували протягом тижня, в тому часі вдалося врятувати критично хвору жінку з далекого Іркутська, яка потрапила до Львова через візиту до родини. Працюючи до пізньої ночі, хірурги Гилл та Інденко закінчили операцію успішно і родич тієї щасливої пацієнтки з радости відвіз американського лікаря на поїздову станцію, щоб виїхати до Києва, а звідти відлетіти до Америки.

Д-р П. Козіцький (справа) консультується з д-ром Т. Підлесецьким і іншими лікарями у Львові

Учасники пережили цілий ряд тяжких і приємних випадків. Група привезла необхідні медикаменти й апаратуру в дитячі лікарні, в спеціялізовану лікарню чорнобильських проблем у Львові, наркозні розчини, антибіотики й інструменти, які дали змогу українським лікарям дальше продовжити терапію і хірургію. Кардіологічна апаратура включала кардіостимулятори, котрі були рятувальними для пацієнтів у клінічній обласній лікарні у Львові. Ширший обмін в офтальмології дав користь для офтальмологічного відділу Обласної клінічної лікарні у Львові і для офтальмологічної клініки обласної дитячої лікарні, що специлізується у чорнобильських проблемах, у Львові. Д-р Орест Козіцький попрацював над тим, щоб ознайомити з новими ґастроентерологічними способами і технологією спеціялістів ґастроентерології у Львові і Тернополі.

Первісна ціль місії — персональний контакт і обмін знанням — була здійснена протягом двох тижнів і залишила в українських пацієнтів і колеґ-медиків глибше усвідомлення гуманітарних ідеалів, як добровільність і дбайливість про людину в потребі.

Дотепер такі місії складалися з спеціялістів -- медсестри, лікарі, технологи, — яких велика кількість є неукраїнського походження. Є надії і є бажано, щоб зголошувалося до місії більше медичних спеціялістів-добровольців з української громади. Членами літньої місії були: Роман і Анна Дашавець, Орест Козіцький, Зоряна Ковбаснюк, Ярослав Дашавець, Михайло і Емілія Марків, Петрик МекДевид, Шіла Рейґер і Роберт Гилл. З ними поїхали молоді члени СУМ — Маркіян і Оксана Дашавець, Юрій і Катруся Дашавець, котрі мали змогу побувати на святкуванні третього ювілею Незалежности України у Львові.

Медична Допомога Україні–СУМ старається пересилати знаряддя й апаратуру з огляду на потреби. Спільна розмова спеціялістів і знайомство дає змогу доцільніше призначити даровані речі спеціяльним відділенням і лікарням. Рівнож кожний вантаж є докладно інвентаризований і члени перевіряють вантаж у призначених лікарнях. Список лікарень, які отримали дотепер допомогу, включає лікарні в Києві, Львові, Тернополі, Самборі, Запоріжжі, Пустомитах, Винниках, Бережанах, Почаєві, Чорткові і Херсоні. Широка різноманітність спеціялізованих інструментів й апаратури включає вентилятори, монітори, рентґенівську, діялізову, ендоскопічну, офтальмологічну і ляпароскопічну апаратуру, дитячі тверді бронхоскопи і цілий ряд ортопедичних і хірургічних інструментів.

Наш підхід — персональний контакт, співпраця і вислання допомоги з перевіркою, щоб уникнути неправильного вживання або неправильного привласнення — є ефективним. Один приклад нашого підходу: перебуваючи в Дитячій спеціялізованій у чорнобильських проблемах лікарні у Львові, ми помітили, що діти там мають алерґії або хвороби через недоїдання. Тому вислали 5,000 дол. на штучне молоко для дітей. Другий приклад: коли в ортопедичному відділі Лікарні інвалідів і репресованих місійні спеціялісти, разом з українськими хірургами, вставляли першу з двох штучних суглобів одній молодій жінці, виявилася проблема введення наркози, бо жінка мала поширену хворобу поліартриту. Після кількох годин праці анестезіологам вдалося цю операцію зробити. Друга запляновани операція, котра мусіла бути зроблена вчасно, щоб новий суглоб не був пошкоджений хворим, не вдалася через погіршення поліартриту. Член нашої групи, який був при операції, відразу вишукав інформації про найновішу анестезіологічну апаратуру і за пожертву 42,500 дол від однієї особи місія могла купити цю апаратуру і успішно застосувати її при наступній операції. Як бачимо, спостереження за вислідами нашої праці дали дуже добрий результат з якнайменшими витратами. Тепер ця молода жінка не тільки не є інвалідом, але одружилася і вже має дитину.

Дальші пляни включають вислання вантажу, зорґанізованого координатором д-р Орестом Козіцьким з Йонкерсу, який призначений лікарням у Тернополі. Рівнож організується кардіохірургічна місія до Львова і Тернополя з американськими спеціялістами цього літа.

Щоб продовжити працю Медичної Допомоги в Україні–СУМ і підкріпити лікарні, де співпраця вже розпочата, потрібно фінансової підтримки від наших українських громад і активної добровільної праці в місіях спеціялістів українського походження. Просимо зацікавлених звернутися до координатора Романа Дашавця на телефон (609) 751-5945,. а пожертви, які є звільнені від податків, пересилати на конто — Фонд Медичної Допомоги Україні: Medical Relief Fund, SUMA (Yonkers), Federal Credit Union, 301 Palisades Avenue, Yonkers, N. Y., 10703.

Роман Дашавець,
координатор

„Я — оптиміст"...

(Закінчення зі стор. 1)

стану, щоб народ був вдоволений з існуючого стану. І тут конечні економічні реформи. Тому на часі політична партія на економічних засадах — партія підприємців. Центр Економічних Реформ — моє завдання, за яким я тепер пильно слідкую і це тема, яку я з'ясував перебуваючи тепер у Вашінґтоні.

— Які зустрічі ви маєте у пляні в часі тих коротких днів у ЗСА?

— Крім конференції у Вашінґтоні та зустрічі там із конґресменами, представниками Міжнародного валютного фонду і керівниками Державного департаменту ЗСА, я маю ряд зустрічей із банкірами, підприємцями, а передусім із членами Дорадчої комісії ЗСА в Україні, членом якої я є, а тут живе головуючий д-р Збіґнєв Бжезінскі та інші важливі члени. Саме на конференції цієї комісії у Києві осінню минулого року я познайомився із Любомиром Демчуком і він тепер мені багато допоміг у цій поїздці та так важливих зустрічах.

— Що наголошуєте при цих зустрічах і що хотіли б осягнути?

— Я не лише вказую на складності обставин в Україні, але також на те, яким важливим фактором Европи є саме Україна і в тому поміч її це проблема не лише самої України, але також західніх держав. А втім, за ці короткі роки при цілій складності зайшли також зміни у свідомості людей, прийшло почуття незалежности від Росії, а таки власної доцільности. На цьому ми саме побудуємо краще майбутнє, коли люди зрозуміють, що треба нам самим будувати, що треба боротися, щоб це здобути.

— Чи на цій плятформі ви будуєте також своє політичне майбутнє і чи думаєте знов кандидувати на пост Президента?

— Розуміється. І я вір'ю в людей. Де б я не поїхав, чи де б я не був в Україні, чую ствердження „нам потрібен Лановий". Отже чи не можна на тому будувати майбутнє і народу для якого працюю, і своє? Тому я — оптиміст!

У Голливуді вшановано Тараса Шевченка

19-го березня ц. р. в Українському Культурному Центрі в Голливуді, Фльорида, відбулася дуже цікава і на високому рівні імпреза — відзначення 181-ої річниці смерти нашого генія Тараса Шевченка.

Імпреза була організована усіма організаціями Південної Фльориди: Українським Конґресовим Комітетом Америки, Відділом в Голливуді; місцевим Українським Культурним Центром; Українсько-Американською Координаційною Радою, Голливуд-Маямі; Українсько-Американським Клюбом в Маямі, а також при духовній опіці українських католицької та православної церков.

Сцена була прибрана великим портретом Т. Шевченка авторства Богдана Кривка з України. Б. Кривко рівночасно був режисером, музичним керівником і диригентом хору, що співав на святкуванні. Святкова програма пройшла під кличем „За думою дума роєм вилітає", і була обдумано та майстерно підготовлена. Звучав Американський гимн в інструментальному виконанні Богдана Кривка, а після того — пісні на слова Т. Шевченка та вірші поета. Виконавці: хор під керівництвом Б. Кривка, соліст — Андрій Сорока, а також — Наталя Іваницька, Віра Скрип, Тарас Зосяк, Ірина Туртяк, Роман Балабан, Уляна Романів, Мирослава Горак, Галина Кулик. Проповідь „Тарас Шевченко — великий провідник українського народу" вигопосив о. протопресвітер Степан Біляк.

Присутні нагороджували виконавців довготривалими і рясними оплесками.

На заключення програми д-р проф. М. Чировський подякував організаторам свята, а зокрема о. протопресвітерові Степанові Білякові за дуже цінний реферат, а також висловив щиру подяку Богданові Кривкові за його великий вклад праці у підготування програми. Рівнож висловив сердечну подяку виконавцям програми, а також усім, хто в який-небудь спосіб спричинився до успіху цієї величавої імпрези. Небуденне свято закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

Віра Дубас

З виступів українського юнацтва

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки–16) — Н. Бранзвик „Космос" (юнаки–17) — 7:1

Успішно проводять свої лігові розгривки футбольного сезону 1994/95 юнаки УСВТ „Ч. Січ". В своїх останніх змаганнях, що відбулися в четвер вечором, 25 травня ц.р., юні січовики розгромили своїх старших суперників — Норд Бранзвик „Космос", високим вислідом 7:1. Після тієї перемоги „Ч. Січ" займає 4–те місце в показнику табелі ігор між 10 клюбами, яле має ще одну залеглу гру і якщо її виграє, то займе почесне місце в першій трійці дивізії. Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули: А. Панас — 4, С. Колодій— 1, М. Дебров — 1 і Дж. Кристофик — 1.

УСВТ „Ч.Січ" (юнаки–16) — Іст Орандж (юнаки–17) — 4:3

Цими Змаганнями, що їх відбули юнаки „Ч. Січі" в пятницю вечором, 26–го травня ц.р., розпочали серію ігор в традиційному турнірі „Куґарс", в якому між понад 80 дружинами в різних вікових групах, вперше в історії, взяла участь футбольна дружина „Жупан" з Винників поблизу Львова, Україна.

У звітових змаганнях на початку суперники вели 3:1, одначе „Січовики" взялися до праці і до кінця зустрічі не тільки вирівняли рахунок, але і здобули переможного ґоля — 4:3. Ґолі для „Ч. Січі" здобули: Р. Головінський — 2, Дж. Рогас і М. Джовнс.

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки–16) — Юніон „Рокетс" (юнаки–18) — 2:1

У другій зустрічі в іграх турніру „Куґарс" в суботу, 27–го травня ц.р., сильніші фізично (старші на два роки) суперники на початку вели 1:0, але в дальшому ході змагань вихованці тренера Ігоря Чупенка зуміли вирівняти вислід та завершити і цю зустріч переможним ґолем — 2:1, що його здобув М. Агмадий.

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки–16) — „Жупан" В–Л, (юнаки–15) — 2:1

Вперше в історії цього турніру, доля звела до змагань дві українські дружини, „Ч. СІч" з Нюарку, ЗСА і „Жупан" з Винників, Україна. Ця історична зустріч відбулася в неділю, 28–го травня ц.р., в Мейплвуді. Не зважаючи на побратимство, змагання пройшли завзято і безкомпромісово. „Січовики", виґравши дві попередні зустрічі, щоб війти до фіналу групи, потребували мінімум однієї точки. Гості з України, що якимось чином були приділені до групи 18–річних, мали за собою по одній перемозі і поразці, 1:2 і 3:1. За вхід до фіналу їм треба було виграти цю зустріч. на початку „жупанчики" вели 1:0, одначе рівні технічно і сильніші фізично „Січовики" мали ігрову перевагу і створювали добрі можливості до здобуття голів. М'яч із стрілів Панаса, Головінського і Вислоцького трикратно відбивався від стовпів і поперечки воріт гостей з України, остаточно двократно влетів в сітку із стрілів М. Гатовея і М. Агмадия.

Спортові вісті

Редагує Омелян Твардовський

Незабутня подорож

Коли мені запропонували захищати кольри юнацької збірної ЗСА на міжнародному футбольному турнірі „Ґуес Селт Кап Тоурнамент", який відбувся від 13–го до 21–го квітня ц.р. в Голляндії і Франції, я із задоволенням погодився. Я був єдиним футболістом українського походження в складі тієї збірної.

Наша збірна відбула усі 8 змагань, які пройшли на чудових стадіонах при участі численних глядачів. Якщо йдеться про висліди, то наша збірна виграла із збірними юнаків Голляндії, Франції і Італії, ремісували з Ірляндією та іншою дружиною Голляндії. Зазнали дві поразки — з юнаками Німеччини і другою дружиною Франції. Мені особисто пощастило здобути три ґолі, завдяки нашим перемогам , нам вручили „Мавні Трофей". В коротенькі перерви від змагань ми мали можливість насолоджуватися красою Ейфельової Вежі, церквою Нотр Дам в Парижі, млинками в Голляндії та багато іншимим прикрасами людського витвору. В часі свого перебування в Европі я мав можливість багато розповідати чужинцям про Україну та її чудові Карпети, її самобутню культуру, а головно чудових людей.

Свою цікаву і незабутню подорож до Европи завдячую спонзорові отцеві Едвардові Чудакові при церкві св. Миколая у Вотервліті. У цьому футбольному турнірі я зрозумів, що люди при таких нагодах пізнають одні одних краще і нав'язують добрі стосунки і це сприяє покращанню взаємовідносин між народами світу.

Тепер я закінчую середню школу в Вотервліті, шукаю каледж або університет, де можна теж грати копаний м'яч.

Руслан Воробець

Руслан Воробець з м'ячем

Олдбої УСК Ню Йорк є першунами Джемборі

Завдяки Стефанові Коваленкові, олдбої Ураїнського Спортового Клюбу Ню Йорк взяли участь в одноденному турнірі Спортового Джемборі у Філядельфії, в якому здобули перше місце. В першій зустрічі олдбої УСК перемогли дружину олдбоїв „Карпати"з Торонто, вислідом 2:1. В других змаганнях турніру УСК переміг олдбоїв місцевого „Тризуба" вислідом 5:2, завдяки чому олдбої УСК зайняли перше місце.

Зустріч „Тризуб" — „Карпати" закінчилася перемогою торонтян вислідом 2:1. Змагання наших дружин пройшли при малій кількості глядачів.

С.К.

Журнал „Ворлд Сакер" про український футбол

Популярний у футбольному світі журнал „Ворлд Сакер" за травень помістив на свої сторінках матеріюли про справу футболу в Україні. На 32–й сторінці під заголовком „Стар оф де Іст" (Зірка Сходу) є докладний опис футбольної карієри найкращого у сучасності Україні снайпера, яким є Віктор Леоненко.

Після Валерія Лобановського в 60–их роках, Олега Блохіна в 70–их і Ігора Біланова в 80–их, оглядачі Владимир Калінкович і Олег Задерновський уважають В. Леоненка за найбільш блискучу „зірку" українського футболу. В складі київського „Динамо" Леоненко був відзначений як футболіст року. В 1993 році своїми 16–ти ґолями Леоненко у великій мірі спричинився до здобуття „Динамом" чемпіонату у вищій лізі України. В зустрічі в цьому ж році „Динамо" із славним клюбом „Барсельона" Леоненко стрілив два сенсаційні ґолі в часі, коли кияни грали вдесятьох.

Вже тепер за Леоненком слідкують „аґенти" багатьох чільних европейських клюбів, які готові заанґажувати його до своїх складів. покищо цей популярний футболіст радує своїх симпатиків в Україні. Віктор народжений в українських переселенців з міста Тюмені, центрі видобутку оливи в Росії. Футбольну кар'єру розпочав в клюбі „Геолог" в Тюмені, пізніше його взяли до московського „Динамо" з якого він перейшов до київського „Динамо". В 1993 і 1994 роках у складі „Динамо" став чемпіоном України і в 1994 році причинився до здобуття Чаші України. В 1992–1993–1994 був вибраний футболістом року.

На 33–ій сторінці, під наголовком „Трейдінґ Плейсес", Кореспондент Олег Задерновський інформує читачів про зміни тренерів в українських дружинах і переходи футболістів в різні клюби. Шість з 18–ти клюбів у вищій лізі України зміняли головних теренерів: в київському „Динамо" на місце Й. Сабо прийшов В.Онищенко, в „Шахтарі", Донецьке, В. Яремченка змінив В. Сальков, в „Дніпрі", Дніпропетровське, на вибулого Н. Павлова прийшов А. Лисенко, в „Таврії", Симфропіль", на місце А. Чермсина прийшов В. Шаличев, в луцькій „Волині" Р. Покора змінив Кварцяного, в „Зорі", Луганське, на місце Ю. Севастіянова прийшов А. Коршков.

Журнал „Ворлд Сакер" виходить в Лоддоні, Англія, і в ньому поміщують докладні матеріяли найкращі футбольні репортери з усіх країн світу.

О. Твардовський

АВТОР ВІРША — С. ВОРОБКЕВИЧ

У статті „Українська мовна криза" („Свобода", ч. 58 з 28-го березня) автор Петро Грицак пише: „'Мово рідна, слово рісне', писав М. Шашкевич більш як півтора століття тому". Насправді автором вірша є о. Сидір Воробкевич (1836–1903) — письменник, композитор, громадський діяч на Буковині. — Ред.

СПРОСТУВАННЯ

В дописі „Мистець М. Бідняк нагороджений Шевченківською нагородою" (ч. 105 з 6-го червня 1995 року) на стор. 3 поміщена репродукція картини „Ангел над Львовом" (1991). — ред.

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ГРИГОРІЙ РАНЮК, член УНС, Відд. 238, Т-ва ім.Евгена Коновальця в Бостон, Масс. Помер 8-го січня 1995 року на 71-му році життя. Нар. 20-го листопада 1923 року в Ниж. Васильків, Україна. Членом УНС став в 1962 році. Залишив у смутку дружину Анну, синів Ігоря і Юрія, доньку Софію, 2-ох внуків Алексу і Алісу. Похорон відбувся 12-го січня 1995 року на цвинтарі Форест Гілл в Бостон, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремік, секр.

ІВАН ЗЕЛЕМ, член УНС, Відд. 338. Помер 1-го січня 1995 року на 96-му році життя. Нар. 15-го жовтня 1899 року в Польщі. Залишив у смутку дружину Петрину Кулик Зелем, сина Деніела Зелем в Колорадо, двох дочок Еріку Зелем і Вілліям Р. (Александра) Харліц, 7 внуків, 2 правнуків, сестру Марію Галицю, яка живе в Баррлінгтон Масс. Похорон відбувся на цвинтарі Мон Валлей Меморіял Парк.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ КОВАЛЬЧУК член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакет, Р. Ай. помер 4-го січня 1995 року на 70-му році життя. Нар. 10-го квітня 1924 року в селі Майдан Средні, Україна. Членом УНС став 1982 року. Залишив у смутку дружину Евгенію, дочок Анну Дуваль і Марію Бонсквайт, брата Миколая і сестру Марію Данчук в Україні. Похорон відбувся 7-го січня 1995 року на укр. правосл. цвинтарі св. Івана в Камберленд, Р. Ай.

Вічна Йому Пам'ять!

Леон Гардінк, секр.

ХРИСТИНА ДУБИЦЬКА ЛОБСДОН член УНС Відд. 183-го в Дітройті, Миш. померла 28-го листопада 1994 року на 49-му році життя. Нар. 8-го січня 1945 року в Австрії. Членом УНС стала 1978 року. Залишила у смутку брата Маркіяна з дружиною і сином Андрійком, дочку Патрисію МекГенрі з мужем і двома донями, дочку Катерину також родину у Франції, Бразилії і Україні. Була спалена у Meadowcrest Memorial Crematory **в Дітройті, Миш.**

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Залуга, секр.